

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej

na posiedzeniu w trybie art 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 października 2012 r.
sprawy D. L.,
skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę D. L.,
od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 11 kwietnia 2012 r
utrzymującego w mocy wyrok z dnia 15 listopada 2011 r./.../ postanowił :

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- III. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. - Kancelaria Adwokacka kwotę 442, 80 zł (czterysta czterdzieści dwa i 80/100), zawierającą 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy D. L. wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 11 kwietnia 2012r. była bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W kasacji tej, powołując przepis art. 523 § 1 k.p.k., podniesiono trzy zarzuty:

1. naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanego w art. 438 pkt 2 k.p.k., mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a to przepisu art. 5 § 2 k.p.k.;
2. naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanego w art. 438 pkt 1 k.p.k., polegającego na obrazie przepisów prawa materialnego, a to art. 1 § 1 i § 3 k.k.;

3. naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanego w art. 438 pkt 1 k.p.k., polegającego na obrazie przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 9 § 1 k.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, szczegółowo uzasadniając swoje stanowisko.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

W pierwszym rzędzie należy przypomnieć, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, cechującym się wysokim rygoryzmem. Wnoszona może być wyłącznie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie – art. 519 k.p.k., z czego wynika, że to uchybienia tego sądu, a nie sądu pierwszej instancji, stanowią przedmiot kontroli kasacyjnej. Podstawą kasacji może być jedynie wystąpienie w sprawie bezwzględnej podstawy odwoławczej przewidzianej w art. 439 k.p.k. bądź inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia – art. 523 § 1 k.p.k. Z tego przepisu wynika niedopuszczalność podnoszenia w kasacji zarzutu dokonania w sprawie błędnych ustaleń faktycznych. W końcu, zgodnie z art. 536 k.p.k., kasację rozpoznaje się w granicach podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym, tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., które w tej sprawie nie wystąpiły.

Oceniając wniesioną kasację przez przyzmat wskazanych powyżej wymagań formalnych, stwierdzić trzeba, że żaden z zarzutów kasacji obrońcy D. L. ich nie respektuje.

Całkowicie zbędne było powoływanie w kasacji jako naruszonego przepisu art. 438 pkt 2 czy pkt 1 k.p.k. Przepisy te wymieniają względne przyczyny odwoławcze w zwyczajnym postępowaniu odwoławczym, a nie w postępowaniu kasacyjnym. W istocie zatem obrońca skazanego wskazał na naruszenie przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 1 § 1 i § 3 k.k. oraz art. 9 § 1 k.k. Pomiędzy tymi zarzutami zachodzi jednak wewnętrzna sprzeczność. Podniesienie zarzutu naruszenia prawa materialnego sensowne jest bowiem wyłącznie wówczas, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne bądź gdy zarzut dotyczy postąpienia wbrew nakazom lub zakazom określonym w przepisach prawa materialnego. Tymczasem zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. jednoznacznie wymierzony jest w ustalenia faktyczne, gdyż zmierza do wykazania, że sąd bezzasadnie nie zastosował reguły *in dubio pro reo*. Ta niespójność kasacji niewątpliwie ma źródło w pozornym jednie

skonstruowaniu zarzutów rażącego naruszenia prawa – stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k. – choć w istocie, jak dostrzegł to już prokurator w pisemnej odpowiedzi, skarżący zmierzał li tylko do podważenia ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie. Te jednak, co do zasady, pozostają poza kognicją kasacyjną. Nadto w kasacji podniesiono zarzuty adresowane do Sądu pierwszej instancji, a nie do Sądu odwoławczego, co pozostaje w sprzeczności z art. 519 k.p.k. Już choćby z tych powodów niniejsza kasacja musiała być oceniona jako oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się jednak do argumentacji zawartej w uzasadnieniu kasacji, trzeba stwierdzić, że o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. nie można w ogóle w tej sprawie mówić, gdyż Sądy orzekające żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy D. L. nie powzięły i nie ma żadnych podstaw do uznania, że powziąć powinny. Adresatem norm płynących z art. 5 § 2 k.p.k. są wszak organy procesowe, w tym przypadku Sądy obu instancji, a nie strony procesowe.

Sąd pierwszej instancji ustalił, co w pełni zaakceptował Sąd odwoławczy, że D. L. miał pełną wiedzę i świadomość tego, że w paczce mu doręczonej w zakładzie karnym ukryte są środki odurzające (str. 5 uzasadnienia Sądu Rejonowego oraz str. 4 uzasadnienia Sądu Okręgowego). Takie ustalenia jednoznacznie wykluczają jakiegokolwiek pole do stosowania art. 5 § 2 k.p.k., a więc i naruszenie tego przepisu. Jednocześnie Sądy obu instancji szczegółowo wskazały dlaczego dokonały takich ustaleń i na jakich oparły je dowodach.

Pierwszy z zarzutów kasacji, podobnie zresztą jak i pozostałe, to właśnie ustalenie faktyczne starał się zakwestionować. Poza jednak przedstawieniem własnej oceny wiarygodności dowodów, nawet nie podnosząc zarzutu niewłaściwej ich oceny przez Sąd *a quo*, czy nienależytej instancyjnej kontroli tego rozumowania przez Sąd *ad quem*, autor kasacji nie przedstawił żadnych rzeczowych argumentów. Tymczasem przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom K. K., opisującym obserwowane zachowanie skazanego po odebraniu paczki, jednoznacznie wykazuje świadomość D. L. co do rzeczywistej zawartości ukrytej w saszetkach herbaty. Stanowisko autora kasacji, że zachowanie D. L. było „przejawem strachu i obawy przed wrobieniem go w posiadanie narkotyków” (str.4), nie tylko ignoruje dokonane ustalenia faktyczne, ale stanowi wręcz naiwną próbę wyjaśnienia jakże znamiennego zachowania skazanego. Również powołanie się w kasacji na zeznania M. G., jako dowód korzystny dla skazanego, było zupełnie

chybione, gdy weźmie się pod uwagę, że świadek ten wprost mówił o usłyszanym rozmowie D. L. z M. S. o nadejściu do zakładu karnego paczki z narkotykami (k.211).

Twierdzenie z kolei skarżącego, że to na strażniku więziennym spoczywał obowiązek dokonania dokładnej kontroli saszetek, nie może doprowadzić do ekskulpacji D. L. Wszak właśnie po to środki odurzające zostały ukryte w saszetkach, aby ich strażnik nie ujawnił, co zresztą nastąpiło.

Uznając zatem, że oczywiście bezzasadny był zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., stwierdzić też trzeba, że takiej samej ocenie podlegają zarzuty zawarte w punktach 2 i 3 kasacji.

Ilość ujawnionego środka odurzającego – 3,5 g – z całą pewnością nie pozwala na ocenę, że nie jest to czyn karalny, jak wywodził obrońca z powołaniem się na judykaty sądów apelacyjnych czy Sądu Najwyższego zapadłe w odmiennych stanach faktycznych (str. 3 kasacji). Wszak skazany nie został „poczęstowany” marihuaną i właśnie zażywał ją w chwili ujawnienia zdarzenia, ale będąc już w posiadaniu saszetek z ukrytym środkiem, sprawdzał je w celu odnalezienia tych „właściwych”. W tej sytuacji o naruszeniu art. 1 § 1 i § 3 k.k. mowy być nie może.

Sąd Okręgowy nie mógł naruszyć także art. 9 § 1 k.k., skoro – co podkreślono już wyżej – w pełni zaakceptował ustalenia Sądu Rejonowego o „doskonałej wiedzy D. L., że w przysłanej do niego paczce znajdują się narkotyki” (str. 4 uzasadnienia).

W tym stanie rzeczy, uznając wszystkie zarzuty podniesione w niniejszej kasacji za oczywiście bezzasadne, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Konsekwencją oddalenia kasacji było obciążenie skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego – art. 636 § 1 k.p.k.

Wyznaczonemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym obrońcy D. L. przyznano, wobec złożenia stosownego wniosku, zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, zgodnie ze stawką przewidzianą w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. (Dz.U. Nr 163, poz.1348 ze zm.)